

Бабината баница.

Ето вече недѣля,
Захвърлила кжделя,
Не ще баба да преде,
Нито пие, ни яде.
Дѣдо пуши лулата,
Гледа, клати главата,
Па я кротко попита:

— Що си, бабо, сърдита?
Защо така въздишашъ,
Защо фучишъ и риташъ,
Като биволъ въ клѣница?..
— Яде ми се баница,
Разбирашъ ли, дѣртако, —
Омръзна ми, глупако,
Заранъ, вечеръ попара
И солена извара!..
Рипна баба, подскочи
И юмруци посочи,
Сви се дѣдо ужилень,
Каза гузно ухилень:
— Не ме хокай и сѣди,
Какво искашъ ще бжде!..
Грабна дѣдо торбата,
Па отиде въ махлата,
И поиска отъ сърце

Бѣла бучка масълце,
Чисто брашно пшенично,

Каквото е прилично;
Па го дома занесе,

Баба видѣ, засмѣ се —